

Høgskolen i Telemark

EKSAMEN

**2624 Folkedikting og folkekultur for internasjonale studenter
9. mai 2014**

Tid:	kl. 9- 14 (5 timer)
Målform:	Valgfri norsk/engelsk
Sidetall:	12 sider inkl. forside og vedlegg
Hjelpemiddel:	Ingen
Vedlegg:	7 sider primærttekster + 3 sider ordliste til «Dyret i hagjen»
Merknader:	Svar på én av oppgavene.

Eksamensresultatet blir gjort kjent på StudentWeb.

Fakultet for allmennvitenskaplige fag

Bokmål

Svar på *en* av oppgavene:

1. Gjør greie for særtrekk ved de tre folkediktingssjangrene eventyr, ballade og sagn, gjerne med utgangspunkt i de tre vedlagte tekstene. Gi så en sammenlignende analyse av to av tekstene med vekt på form og tematikk.

Marmælen varsler uvær
Horpa
Dyret i hagjen

eller

2. Gjør greie for den folkediktinga vi gjerne kaller «naturmytisk». Gi gjerne eksempel fra pensum. Sammenlign og drøft framstillingene av møtet med de underjordiske i «Olav Liljekrans» og «Guldhornet».

Vedlagte tekster

Marmælen varsler uvær
Guldhornet
Horpa
Olav Liljekrans
Dyret i hagjen + 3 sider ordliste

24. Guldhornet

En Offiseer med hans Tjener kom engang seent om Aftenen hjem af en Reise, og da [de] endnu vare et godt Stykke fra Hjemmet, kom de til at ride forbi en brat Klippe eller Hammer. Da hørte de, at det spillede i Hammeren, og at der var Dans og Lystighed derinde. De reiste imidlertid hjem; men saa sagde Offiseren til Drengen: «Mener du, at du nu kunde ride tilbage til Hammeren uden at blive rød?» Jo det meente Drengen, at han kunde. «Saa skal du faae Hesten min», sagde Offiseren, «og saa skal du ride lige til Hammeren og raabe, at du vil have Drikke. Kommer man da og byder dig Noget, saa maa du aldeles ikke smage det, men blot lade som du drikker og imidlertid slaa Drikkekarret tomt bag Ryggen din, og saa ride hjem med det saa hurtig som du kan.» Drengen red da til Hammeren og raabte og bad om Drikke; saa kom der ud et heelt Følge, og en af dem rakte ham et stort Guldhorn; han tog imod det som om han vilde drikke, men saa lagde han Hornet paa Skulderen og slog bag sig det, som var i Hornet. Derpaa satte han Hesten i Galop hjem, men de Underjordiske forfulgte ham og sprang lige snart som Hesten. Til al Lykke gik Veien over en Række af Agre; paa dem kunde de ikke komme; og ved Enden af Agrene stod en Kirke; der lod han Hesten sætte ind paa Kirkegaarden i eet Spring, men han havde endnu et Stykke hjem, og paa dette Stykke var ingen Agre eller Noget som kunde beskytte ham; han maatte altsaa blive paa Kirkegaarden, (thi der var han fri for Troldskabet), og saa sad han der paa Hesten lige til det blev Dag. Imidlertid gjorde de Underjordiske saa mange Forsøg paa at faae ham i sin Magt, at han tilsidst blev ganske rød, og lovede, at hvis han kom vel derfra med Guldhornet, skulde han forære det til denne Kirke, som havde beskyttet ham. Da nu Dagen kom, var han naturligtvis fri og kom vel hjem; saa gav han Hornet til Kirken, og der ere Folk som have sagt, at de have seet Guldhornet i Kirken, saa stort og vakkert som det er.

Ivar Aasen: Norske Minnestykke. NFL 1. Kristiania 1923, s. 60-61.

27. Marmælen varstær uvær

En dag på vårparten rodde en mann fiske i værene. Rett som han satt med djupsagnet ute, følte han det rykke i snøret, og da han trakk det opp, stod der en marmæl med stortåen på angelbuen og holdt seg i stilling ved å holde tak i snøret. Raskt hoppet den inn i båten og satte seg på toften. Mannen ble glad, da han visste det var et godt varsel. Og da marmælen begynte å hutre av kulde, tok han av seg koften og trakk på den lille gjesten. Marmælen satt som om den fornøyet seg ved å se mannen trekke den ene fisk gildere enn den andre opp i båten, men plutselig hoppet den ut og ble borte. Mannen hadde båten full av fisk og rodde i land, og han var sikker på at marmælen nok ikke glemte å betale ham for koften.

Dagen etter var mannen atter ute på sjøen. Været var vakkert, blikkstilte og solskinn, og fisket gikk godt. Rett som det var dukket marmælen opp og henger seg i båtripen, idet den sier:

Ro i land, ro i land, du mann, som koften gav.

Det buldrer i sjø og bølger i hav.

Dermed ble den borte i sjøen igjen. Men mannen trakk hurtig børnskapen inn og tok til årene for å komme tillands. Han ropte til de andre fiskerne, at de også skulle skynde seg; de bare lo og gjorde narr av ham. Knappt var han iland, før det brøt ut et overhending uvær. Himmelen flammet og havet gikk i råk som et veldig skred. Mannen reddet både redskapen sin og seg selv, og det kunne han takke marmælen for. De andre fiskerne, som var ute på sjøen sammen med ham, de omkom alle som én.

Ole Tobias Olsen: Norske folkeeventyr og sagn. Kra.a. 1912, s. 7-8.

HORPA

- Syster tala til syster god,
– på sande.
«Me vil oss til sjoarflo.»
– Båra ber'e så vent eit viv frå lande.
«Kva skal me til sjoarflo,
me hev oss ingen klede å två?»
«Me vil två oss kvite,
vera to systrer like.»
- «Du må två deg så kvit du vil,
du blir aldri di syster lik.
- Om du deg tvådde så kvit som bein,
så får du aldri festarsvein.
- Du må två deg så kvit du kan,
så får du aldri festarmann.»
- Den yngre gjeng føre med nedslæge hår,
den eldre gjeng etter med falske råd.
- Den yngre sette seg på ein stein,
den eldre skuva ho ut for mein.
- Den yngre retter hond frå seg:
«Kjære mi syster, du hjelper meg!»

10
«Ligg du der, og hav du skam,
nå vil eg hava din festarmann!

Ligg du der, og hav du mein,
for eg vil hava din festarsvein!»

Der gjekk to fiskarar frametter med å,
dei såg det liket på grunnen låg.

Dei tala til kvarandre så:
«Skal det liket til kyrkjegård?

Skal det liket til kyrkjegard,
eller skal me gjera ei horpe av?»

15
«Me vil gjera ei horpe av,
lat oss så gange til bryllaupsgard.»

Dei tok hennar ljose kropp,
gjorde av den ein horpestokk.

Dei tok hennar fingrar små,
gjorde stillepinnar av.

Dei tok hennar brystu små,
gjorde horpenoter av.

Dei tok hennar gule hår,
gjorde horprestengjer av.

Og som dei hadde den horpa gjort,
så gjekk dei seg til bryllaupet bort.

Dei sette seg på dørestokk:
«Lyster de høyre ein horpeslått?»

Horpa slo det fyrste:
«Bruri er mi syster!»

Horpa slo det andre:
«Bruri heiter Anne!»

Horpa slo det tredje:
«Brudgommen var min bele!»

Horpa slo det fjorde:
«Bruri meg forgjorde!»

Opp så sprang dei brukvinner to:
«De fører bort det horpeljod!»

Brudgommen sprang han fram over bord:
«Å lat no horpa hava sitt ljod!»

Horpa slo det femte:
«Brudgommen heiter Svenke!»

Horpa slo det sjette:
«Bror min heiter Vetle!»

«Bort med horpe og horpeslått,
bruiri hev så vondt i sitt hovud fått!»

Dei tok den horpa og slo mot golv,
der stod opp ei jomfru både fager og bold.

«Eg talar til brudgommen om eg tør,
du er min kjærast, som du var før!»

Det var ikkje fiskarar, som det var likt,
men det var to engjar frå Paradis.

Men bruiri fekk så stygt eit mein,
dei grov henne levande under ein stein.

Bruiri fekk så stygt eit mord,
– på sande.
Dei grov henne levande ned i jord.
– Båra ber'e så vent eit viv frå lande.

OLAV LILJEKRANS

Herr Olav reid over rjoe,
– med kvitare hond.
Han vil til sitt bryllaup bjoe.
– Så mod rid Olav frå elvo.

Herr Olav reid seg i otte,
ljosan dagen han totte.

Herr Olav over rjoe reid,
så reid han inn i den elveleik.

«Høyrer du Olav Liljekrans,
stig av hesten og trø i dans.

Høyrer du Olav, kom danse med meg,
to bukkeskinns støvlar så gjev' e eg deg.»

«To bukkeskinns støvlar kan eg vel få,
men danse med deg eg ikkje må.

Danse med deg eg ikkje må,
i morgon skal mitt bryllaup stå.»

«Vil du heller med elvo bu,
eller vil du sjuk heim flytje di brur?

Vil du heller med elvo vera,
eller vil du sjuk ditt gjestebod gjera?

10

Vil du ikkje danse med meg,
sott og sjukdom skal fylgje deg!»

Herr Olav han vender sin gangar med kvist,
så reid han gjennom den elvelist.

Herr Olav han vender sin gangar med spore,
så reid han gjennom den elveloge.

Så fekk han snu sin gangar omkring,
og heimatt reid han med bleike kinn.

Som han kom seg til borgeled,
der stod hans moder og kvilte seg ved.

«Høyr du Olav, kjær sonen min,
kvi ber' e du så bleike kinn?»

«Det er ikkje underleg at eg er bleik,
for eg hev vore i elveleik.

Kjære mi moder du hentar meg prest,
kjære mi moder du ver meg nest.

Du hentar meg prest og ver ikkje sein,
rettno er mitt hjarta sprengt.»

«Gud betre meg for deg sonen min,
kva skal me seia til bruri di?»

«Det skal du seia til mi unge brur,
eg gjeng i skogen og veider dyr.»

20

Den unge brur gloste seg bort i ro,
der såg ho herr Olavs sverd, kvar det stod.

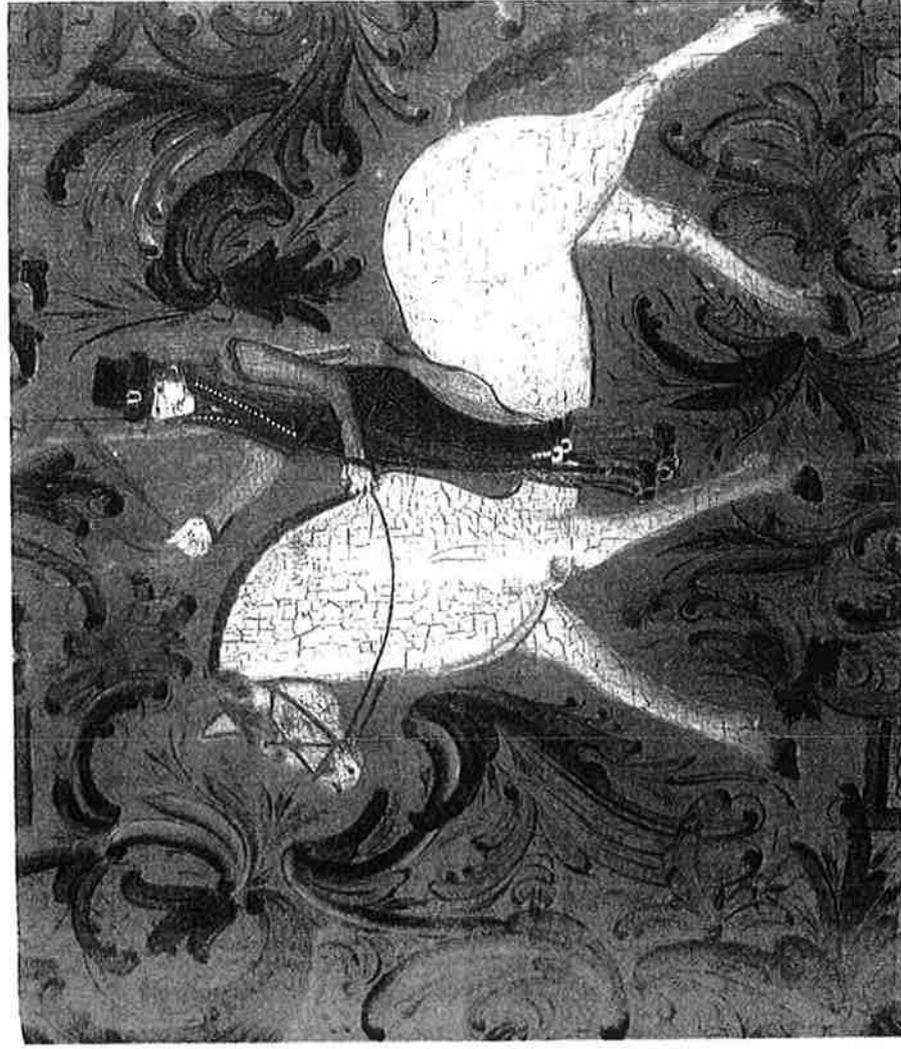
25

Skjefter sette ho golvnljå mot,
og odden imot hjarterot.

Innan dagen den var ljøs,
så kom der tre lik av brurehus.

Den eine var Olav, den andre hans møy,
– med kvitare hond.

Den tredje hans moder, av sorgi laut døy.
– Så mod rid Olav frå elvo.

«Herr Olav han er ikkje heime,
han gjeng i skogen og veider.»

«Tylkjjer han kje meir om si unge brur,
enn han gjeng i skogen og veider dyr?

Men det kan eg sjå båd' på store og små,
at Olav er ikkje langt ifrå.»

30. Dyret i hagjen (AT 425)

Der var ein mann som hadde tri døttar. Den yngste var både godvis og ven; men dei tvo eldste var våkleige. Og vøndvise var dei der til, og var so fætlege med henne som dei kunde. Kom der friarar, du vil segja, so hadde dei henne av vegjen allstødt, so ingjen fekk set henne; di vart dei feste, dei, baa tvo; men ho gjekk ufest - der kunde ingjen feste den dei inkje fekk set. Då so brudlaupet skulde standa, og mannen skulde til byen, då var der aldri leid med for mykjen brurestar dei vilde hava: det var løve og silkje; det var kniplingar og alt det brås dei upp kunde tenkja. Og der var so mykje anna dei var øre etter - alt dei var huga på, skulde han kaupa; dei gnika og bad. Men den yngste sa aldri eit ord. Seinst spurde han, far hennar, um der var inkje eitkvart ho vilde han skulde kaupa. «Aldri nokon ting,» svara ho - «ko barre fyrst du ser noko vene rosor,» sa ho. «Noko vene rosor! Kva vil du med dei!» sa dei og lo so hådleg.

Men der var vandt um rosor i byen; han sprang den eine gata upp og den andre ut; men ingjen hadde rosor. Han laut taka heim og hadde inkje fengje ei einaste ei.

Vegjen heldt igjenom store skogar. Då gjordest der på so kaldlegt eit uvær, og det myrkna av notti, og han vadra seg burt og visste aldri antel veg eller retting. Seinst gådde han ei lysse. «Er der eld, er der folk,» tenkte han og fór etter lysa. Då kom han innåt ein hagje; so fylgde han hagjen og trivla seg fram til han fann ei gardsled. «Er der gardsled, er der gard au,» tenkte han. Men hus var der inkje å sjå, ko barre ein stall. So sette han hesten inn, og der var vatn i troi og høy i eta. Som han gjekk ussa, kom han inn i so overs ven ein hagje, og der var eit tre som var fullt av vene rosor - han hadde aldri set dei so vene; so braut han av nokre og la dei i skreppa. Med same gådde han ein liten våning han inkje hadde set fyrr. «Det var då godt; so fær eg legje i nott,» tenkte han og gjekk inn i stoga. Der var skjippa upp so greidt: der brann i omnen; der brann ljøs på bordet, og der var sett fram mat so varm at det rauk av han; der hekk turte klædir på veggjen, og sengji var gjord uppum. So turte klædde han seg og sette seg innar med bordet og åt. Han fælte; men han var so kaldleg solten, so laut det våga seg, tenkte han.

Men med det same han hadde ete av, kom der so heileleg stygt eit dyr; han kunde aldri segja for grusti og stygt det var.

«Nådige herre,» sa mannen og låg på sine berre kne; «det

var nog gale at eg åt,» sa han.

«Inkje kalle meg nådige herre,» sa dyret; «men kalle meg eit beist, av di eg er det styggaste beist her er på jordi,» sa det; «du tarv inkje ræddast for du åt; men dei tri rosune du braut av til di yngste dotter, skal kosta ditt liv - unta du vil koma her til att med henne sjov tordagskvelden,» sa dyret. Og det lova mannen.

«Du lytt leggja deg hit i sengji,» sa dyret, «og du kann sova hugleg: «eg vil inkje gjera deg vondt,» sa det.

So notta han seg, mannen, og sovna med same tak; men dyret kasta seg ned framfyre sengji og sukka tungt. Då han vakna, stod der varm mat på bordet, og han åt. So snøgt han hadde so ete, tok han der ifrå, og dyret fylgde ut og synte han vegjen.

Heime let han inkje å finna; festarmøyane tok imot brurestasen og var so fjåge. Men då han flidde den yngste rosune, skvatt han i og gret. Ho totte so vondt, og spurde kva det var; men han dulde. Man han vart henne inkje kvitt; ho livde og frega og spurde; so laut han ut med det. Så so torsdagjen kom, vilde ho plent fylgja. Han talde henne ifrå so heitt han kunde - han vilde heller missa livet sjav enn at noko skulde ganga henne til; men det var inkje antel rent eller vendt - det laut vera som ho vilde. Men då var systane velfarne, av di då var dei hugheile um at dyret vilde gjera ende på henne.

Stoga var fægja upp so virkeleg til dei kom: der brann på åren og sengji var gjord uppum; bordet var skjippa med mat so varm at det rauk av han, og ljøs var kveikte. So sette dei seg innåt; dei hadde fare so langt og var soltne. Då dei hadde ete av, kom dyret slæpande. Ho hadde aldri set so stygt noko ting; ho var so rædd at ho aldri kjende klædine på kroppen; men det helsa so vyrdsleg til henne: «Guaftes, skjønnd!» sa det. «Guaftes, beist!» svara ho - ho visste av faren kva namn det helst vilde hava. «De må liggja hit i sengji,» sa det, «og de må sova hugleg, av di eg vil inkje gjera dykker vondt,» sa dyret. «Det er då godt me fær legje ihop so me kann røda,» sa ho. So notta dei seg. Men dyret kasta seg ned framfyre sengji og låg sukka heile notti.

Det fyrste der lyste av dagjen, tok mannen ut, og ho var etter plent eiseimo med dyret. Ho hadde so godt som ho kunde få havt det: der var gjestebodskost til kvart einaste mål; ho turfte aldri gjera noko ting, barre reika utyver i hagjen. So ven ein hagje hadde ho aldri set; men ho var forstøkt for kaldleg ein

brunn der var; han var so djup at der aldri var botn. K var kveld kom dyret og kasta seg ned framfyre sengji og spurde henne: «Vil du vigja med meg og hava meg,» sa det og sukka og gav seg. Men ho var so rædd og aldri fekk fram eit ord. «Her er aldri noko du tarv ræddast fyre,» sa dyret og freda henne det beste det kunde.

So var det eigong ho fór utyver i huset og glåpte; då gådde ho ein spejel som hekk på veggjen, og der såg ho so vel koss der stod til heime: Systane skulde hava brudlaup då og var på slikt, oviag; dei var so fjåge, dei dansa og sprang. Men faren var tungtenkt og dap – det var so saknelegt for han sidan ho var burt. Ho var so huga til å finna han, måtte ho barre for dyret.

«No hadde det vore gama vore heime eit lite bil; eg såg det i so ven ein spejel,» sa ho og gret.

«Såg du fleire speglar,» sa dyret.

«Nei, inkje ko ein – måtte eg barre heim!» sa ho.

«Ja, vil du vera stød til å koma her att,» sa dyret; «tridje dags kvelden lyt du koma visst; helles gieng det gale,» sa det. Og det lova ho på berg og urd. Då gav dyret henne tri klædningar, ein koparklædning og ein sylvklædning og ein gullklædning; men i gullklædningjen måtte ho inkje syna seg fyrr systane hadde vore til kjyrkja. So fekk ho tri ringar, ein av kopar og ein av sylv og ein av gull. Og fyrst ho skreidde dei innpå armen kunde ho ynskja seg av kor ho vilde, sa dyret. So skreidde ho dei innpå, og med same var ho heime.

Far hennar vart so glad at han tok gråten; han gløymde brudlaupet og alt; han fylgde til det romet ho hadde fyrr, og kunde siett inkje vera ifrå henne. Systane letst gråta dei likeins og turka augo; men dei var so vonde at dei mest tok eld.

Då dei åt kveldsmaten, var ho inn so svint og hadde på koparklædningjen; men systane åt seg mest upp på henne; ho var so ven at ho plent skjemde ut for dei. Andre dagjen synte ho seg med sylvklædningjen; då var der ingjen som kom bruni ne i hug; dei barre glåpte på henne. Tridje dagjen hadde ho gullklædningjen. Ho gjordo noko sveivar hityver tilet; so helsa ho for seg og vilde reisa. Men systane lest vera so ille farne, ho laut plent roa seg den eine dagjen, sa dei og nøyddde på henne – det var det, at då tenkte dei dyret skulde drepa henne. Og so lengje heldt dei det, at ho gav seg til. Men ho hadde vondt i seg; ho fekk inkje sovi heile notti.

Det fyrste dagjen braut fram, skreidde ho ringane på armen og ynskta seg heim til dyret. Og ho gådde aldri åt, so var ho der.

Men då var huset som utdøytt: inkje brann der på åren, inkje brann der ljøs og inkje var der mat på bordet, inkje var sengji gjord oppum, og inkje kom dyret um kvelden. So tok ho utyver i huset; ho gjekk or rom og i rom og glåpte. Som ho gjekk, gådde ho ein spejel som hekk på veggjen. So glåpte ho i spegelen: då låg der dautt folk allstad kringum, so langt som ho kunde augna. So la ho ut i hagjen – der låg dyret, plent som det var dautt, innmed brunnen. Då fekk ho slik tregje: «Hev du sytt meg so sårt, då vil eg vigja med deg og hava deg um du var tie gongur styggare!» sa ho og tok det kringum halsen og la innpå og kjyste det. Men då vart dyret til ein prins – den venaste du kunde sjå, og huset til eit slott, og alle dei daude sprang upp att.

Og prinsen fortalde koss alt hadde bore til: der var ei trollkjelling som hadde forgjort både han og slottet og alt hans folk.

Han var av etter far til gjenta det fyrste han kunde sleppa laus – «han skal vera her, so me fær set godt til han i alderdomen,» sa han. So drakk dei brudlaup både stivt og sterkt, og eg var med og inkje fekk.

So datt de ne a tødd,
so va saga ödd.

Johannes Skar: Gamalt or Sætesdal, Band III, Oslo 1963, s. 26-30.

31. Hvidebjørn Kong Valemon (AT 425)

Saa var det en Gang, som vel kunde være, en Konge. Han havde to Døtre, som var stygge og slemme, men den tredje var saa ven og blid som klare Dagen, og Kongen og alle var glade i hende. Hun drømte en Gang om en Guldkrans, som var saa deilig, at hun aldrig kunde leve, om hun ikke fik den. Men da hun ikke kunde faa den, blev hun stusen og kunde ikke tale for Sorg, og da Kongen fik vide, det var Krahsen hun sørgede for, saa sendte han ud en, som var klippet ud ligesom den Kongesdatteren havde drømt om, og skikkede Bud til Guldsmedene i alle Lande, om de kunde skaffe Mage til den. De arbejdede baade Dag og Nat; men nogle af Krahsene slængte hun, og andre vilde hun ikke saa meget som se paa. En Gang, som hun var i Skoven, fik hun se en Hvidbjørn, som havde de n Krand-

Ordliste til "dyret i hagjen"

oppskrift fra Setesdal	bokmål	engelsk
døttar (sg. dotter)	døtre	daughters
godvis	snill	kind
ven	pen	beautiful
våkleg	stygg	ugly
vondvis	vrang	difficult
fatleg	vrang	difficult, contrary
du vil segja	for eksempel	for example
av vegjen	vekk	away
allstødt	alltid	always
di	derfor	therefore, that's why
feste	forlovet	engaged
båe tvo	begge to	both of them
eit brudlaup	bryllup	wedding
aldrig leid med	ingen grense for	no limit to
løye	mykt ullgarn	soft woolen yarn
(eit)brås	(unødvendig) pynt	finery
ør etter	vill etter	craving for, ecstatic to get
var huga på	hadde lyst på	wanted
kaupa	kjøpe	buy
å gnika	mase	to nag, fuss, hassle
seinst	sist	at last
ko barre fyrst	unntatt dersom	except if
hådleg	hånlig	scornful, mocking
vandt um	vanskeleg å finne	difficult to find
fengje (få, fær, fekk, har fengje)	fått	got
kaldleg	uhyggelig, voldsomt	terrible
vadra seg burt	rote seg bort	get lost
antel	verken	neither
gådde (gå, går, gådde, har gådd)	oppdaget, så	noticed
ei lyse	et bål	a fire
ein hagje	en hage	a garden
trivla	lete	search
gardsled	åpning i et gjerde	opening
ei tro, troi	drikkekar	sth to drink from for animals
å ussa	rote	stumble, wander about

overs ven	utrolig pen	incredibly beautiful
våning	bygning	house
legje	et leie	a bed
skjipa	stelle til	prepared
ljøs	lys	light
klædir	klær	clothes
gjord oppum	oppredd	prepared the bed
turrklædde seg	kledde seg i tørre klær	dressed in dry clothes
innar med	inntil	by
fælte	var redd	was scared
heljeleg	forferdelig	terribly
grusti	skremmende	scaring
beist		beast
tarv	treng	need
ræddast	være redd	be afraid of
unta	unntatt om	except if
sjov, sjav	selv	herself, himself
hugleg	trygt	safely
notta seg	gjøre seg klar for natta	og to bed
snøgg	rask	quick
festarmøy		fiancée
fjåg	glad	happy
flidde (fli, flir, flidde , har flidd)	gav (å gi)	gave (to give)
dulde (å dylja, dyl, dulde, har dult)	skjulte (noe)	hid (to hide)
livde (å live, liver, livde, livt)	her: masa	asked
frega	spørre	asked
laut (å lyte)	måtte	had to
"antel rent eller vendt"	ikke til å endre på	no way to change her mind
velfarne (adj)	fornøyde	happy, content
hugheil (adj)	sikker	sure
å fægja upp	pynte, gjøre i stand	tidy, prepare
virkeleg (adj)	fint	nice
åren	ildsted	fire (oldfashioned)
slæpande (adj)		dragging
vyrdsleg (adj)	høflig	politely
guaftes	god aften	good evening
eisemo (adj)	alene	alone
turfte (å turve)	trengte (å trenge)	needed

å reika	å rusle	to wander
ein brunn	en brønn	a well
vigje med	gifte seg med	marry
å freda	berolige	to calm, sooth
glåpte (å glåpe)	å glane, se	to gape, look around
ein spegjel	et speil	a mirror
koss	hvordan	how
eit ovlag	overstadig humør	merry, echilerated
fjåg (adj)	glad	happy
dap (adj)	motløs, lei seg	sad, depressed
sakneleg (adj)	trist, tomt	empty (when you miss sb)
gama (adj)	morsomt	funny, nice
eit bil	en stund	a while
stød til	sikker på	sure
"på berg og urd"	"på tro og ære"	for sure
ein klædning	drakt	outfit
kopar	kobber	copper
skreidde (å skreie)	gli på (trans.)	take on
letst (latast)	lot som (late som)	pretended
skjemde ut		shamed them
eit tile	et gulv	a floor
nøydde på (å nøye)	overtale	persuaded
daudt folk	døde mennesker	dead people
augna (å øygne, øygnar, augna, har augna)	så (å se)	saw (to see)
ein tregje	anger	regret
sytt (å syte)	sørge over, savne	mourned, missed
ei kjelling	kjerring	a hag
forgjort	forhekset	bewitched, cast a spell on
av	av gårde	away (to go away to do sth)